

Sygn. akt II Cz 739/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Maria Leszczyńska

Sędziowie: SO Bogumił Goraj (spr.)

SO Irena Dobosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o obniżenie opłaty w sprawie egzekucyjnej Km 540/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P. z wniosku wierzycieli J. F. i M. F.

przeciwko (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 września 2014 r. sygn. akt XII Co 5738/14

postanawia: oddalić zażalenie.

II Cz 739/14

UZASADNIENIE

Dłużnik wniósł skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P. wydane w sprawie egzekucyjnej KM 540/14 w dniu 16 czerwca 2014 r. i domagał się obniżenia ustalonej w nim opłaty egzekucyjnej do kwoty 194,77 zł stanowiącej 1/20 przeciętnego wynagrodzenia. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że egzekwowaną należność w wysokości 3.047,00 zł uiszczył w toku egzekucji bezpośrednio na rzecz wierzyciela, a komornik bezzasadnie ustalił opłatę w wysokości 15% egzekwowanego świadczenia. Dłużnik zakwestionował także zasadność pobrania wydatków komornika.

Komornik wniósł o oddalenie skargi twierdząc, że uiszczenie świadczenia bezpośrednio do rąk wierzyciela po wszczęciu postępowania egzekucyjnego uzasadniało pobranie opłaty ustalonej w oparciu o przepis art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 11 września 2014 r. zmienił punkt 1-szy postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P. wydanego w sprawie Km 540/14 w ten sposób, że ustalił opłatę egzekucyjną w wysokości 159,60 zł, oddalił skargę w pozostałej części oraz nie obciążył wierzycieli kosztami postępowania. Sąd ustalił, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji doręczono dłużnikowi w dniu 21 maja 2014 r., a dłużnik w dniu 2 czerwca 2014 r. spełnił świadczenie bezpośrednio na konto wierzyciela. Sąd uznał, że w takiej sytuacji wysokość opłaty ustala się na podstawie przepisu art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, gdyż

świadczenia spełnionego bezpośrednio na konto wierzyciela nie można uznać za świadczenie wyegzekwowane. W tym zakresie Sąd Rejonowy powołał się na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego, wskazując liczne uzasadnienia i postanowienia wydane w tym względzie. Dlatego uznał, że opłata egzekucyjna powinna wynosić 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, które wynosiło 3.191,93 zł i ustalił ją w wysokości 159,60 zł. W zakresie wydatków postępowania skargę uznał za bezzasadną i ją oddalił. O kosztach postępowania skargowego Sąd orzekł stosując przepis art. 102 k.p.c. mając na uwadze okoliczność, iż wierzyciele w żaden sposób nie przyczynili się do wniesienia skargi.

Zażalenie na to postanowienie wniósł Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P., który domagał się jego zmiany poprzez ustalenie, że opłata egzekucyjna wynosi 457,05 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Kwestię wysokości opłat egzekucyjnych regulują przepisy art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm.). W myśl ustępu 1-go tego artykułu w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Z kolei przepis ustępu 2-go stanowi, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Do ustalenia wysokości opłaty w przedmiotowej sprawie ma zastosowanie przepis art. 49 ust. 2 ustawy, gdyż świadczenia uiszczono bezpośrednio do rąk wierzyciela już po doręczeniu mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji nie uważa się za świadczenie wyegzekwowane przez komornika. Stanowisko to jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które w swoim uzasadnieniu powołał Sąd I instancji i nie ma potrzeby jego cytowania.

Dlatego Sąd Okręgowy uznał zażalenie za bezzasadne i na podstawie przepisów art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. je oddalił.